

Cabinetsspørgsmaal, om han fik den begjærede Indkomstskat bevilget eller ikke. Jeg henholder mig dertil, fordi jeg deri finder Berettigelse til de Tvivl, man har underkastet det Spørgsmaal, hvorvidt vor finantsielle Stilling var taalelig, og fordi det stærkt henleder Opmærksomheden paa Sagen i det Hele.

Naar jeg nu tager Finantsloven for mig, vil jeg tilstaae, at jeg efter mit Begreb maa finde, at der maa gjøres meget betydelige Forandringer deri. Jeg vil da først tage Indtægtsfiden og see, om det ikke var muligt ved nogle Reforme at tilveiebringe større Indtægter. Jeg vil antage, at Finantsministeren, der for kort Tid siden har kunnet sælge visse Statsejendomme, og det til en, som det forekommer mig, meget anstændig Pris, ogsaa vil søge at fortsætte denne Virksomhed, og han har derigjennem ikke saa Midler ihænde til at forstørre Indtægtsfidens Beløb. Ettersom i Sydsjælland saaledes have vi ogsaa i Nordsjælland Skove, der til stor Fordeel for Finantserne, og til stor Fordeel i det Hele, ville kunne sælges. Naar man saaledes alvorlig vilde gennemgaae Indtægtsfiden, troer jeg, at ikke saa lidet Mere vilde kunne komme ind i Kassen. Tage vi dernæst Udgiftsfiden, seer jeg en Masse Udgifter, som jeg ikke troer ere nødvendige eller stemmende med den Tilstand, Ministeren selv har beskrevet, nemlig den mindre heldige oekonomiske Stilling; men jeg skal ikke opholde mig ved disse Enkeltheder; de ere allerede blevne temmelig udførlig drøftede af andre ærede Medlemmer, og vi komme jo ganske anderledes ind paa Sagerne, naar vi faae det vordende Finantsudvalgs Betænkning liggende for os. Lad der være 1, 2, 3 eller 4 Millioner at dække; det Spørgsmaal blander jeg mig ikke i, men Noget vil der jo blive at dække, og hvorledes skulle vi reise Pengene? At tage af Reservecifonden er meget nemt, men tillige meget dyrt; det er ikke nogen heldig Maade at hjælpe sig paa, naar vore Statsobligationer staae i en

saa ringe Pris. Jeg skal bemærke, at den ærede Minister har Ret i Noget af, hvad han sagde om disse Paptirs Cours, nemlig at Folk kjøbe udenlands til en høiere Rente, men jeg troer ikke, at han har Ret, naar han mener, at den lave Cours alene skræmmer sig fra denne Grund; Hovedgrunden er den, at der er for mange Obligationer paa Markedet. Der bliver da den Vei at gaae, som nu er foreslaaet, nemlig at paalægge en Indkomstskat; men, mine Herrer, det er en meget alvorlig Vei at gaae, naar man tager den i det Større. Den fordrer en ganske anderledes gjenomtænkt Plan; den fordrer vist at sættes i Forbindelse med andre større Formaal, og ikke at være alene bestemt til at stoppe et finantsielt Hul. Den høiterede Minister indvendte tgaar imod det ærede Medlem for Maribo (Fredenstsen), at han havde Ret i at ville sammenligne Ministerens Stilling med den, hvori den engelske Finantsminister befunder sig med Hensyn til Indkomstskatten. Dersom jeg hørte ret, sagde den ærede Minister, at denne Sammenligning ikke kunde gjøres, thi den engelske Minister havde Indkomstskatten at tage til, hvorefter han trængte til Subsidier, men dette beroer dog vistnok paa en Misforstaelse fra den høiterede Ministers Side. Det er meget langt fra, at Indkomstskatten i England er indført for at stoppe finantsielle Huller; det har kun været tildeels af denne Grund, at man begyndte paa den; men man havde meget større Formaal med den. Det kan ikke falde mig ind at opholde det høiterede Thing med vidtløftige Undersøgelser over den engelske Indkomstskattelov, hvor berettiget det end ellers kunde være, naar der er Spørgsmaal om at indføre en lignende Skat her. Jeg skal kun minde om, at den første Skat, der varede fra 1798 til 1816, var en fuldstændig Krigsskat; det var for at føre den store Krig med Frankrig, at man indførte denne Skat i det Større. Skatten hvilede da indtil 1842; da blev det, som den engelske Premierminister kaldte det, colossale Maskineri sat i Gang, men det var ikke for at dække et finants